

We zaten in halfblote jurkjes onder fruitbomen met kerstballen

Z

iezo, ik heb een voortreffelijk kerstdiner achter de knopen. Het vond plaats op een zomerse avond in een boomgaard in de Betuwe. We zaten in halfblote jurkjes onder fruitbomen die

versierd waren met sterren, lichtjes en kerstballen met spuitsneeuw en zongen *Jinglebells* terwijl we de gevulde kalkoen doorgaven. Gek geworden? Nee hoor, dit verhaal begint met hoe we met een groep vrienden decennia geleden op 24 december een traditioneel Engels 'Xmas Eve Dinner' kookten en dat zo gezellig vonden dat we afspraken om dat elk jaar te doen. Maar de praktijk bleek lastiger. Onze levens veranderden, onze verplichtingen namen toe, en alras brak het jaar aan waarin ieder van ons op kerstavond elders aan tafel werd verwacht. Na verhitte raadpleging van alle agenda's kwamen we uit op een eerdere avond in de kerstweek, voor wat we maar omdoopten in het 'Not the Xmas Eve Dinner', al was het menu hetzelfde. En onze levens bléven veranderen en onze families, bazen en opdrachtgevers hielden ook niet op met het organiseren van kerstborrels en -bijeenkomsten: de tweede helft van december werd een periode die bezweek onder de afspraken en schranspartijen. Noodgedwongen schoof onze gezamenlijke kerstviering steeds verder naar voren. En toen het 'Not the Xmas Eve Dinner' al in

november was beland, gingen alle remmen los. De naam van ons etentje zei het al, dus wat deed het er eigenlijk toe op welke datum we de kerstballen van zolder haalden? En welke wet schreef voor dat plumpudding en glühwein alleen in de winter waren toegestaan? Deze oplossing gaf ons veel armslag. In één klap kwam het hele jaar binnen ons bereik. Sedertdien kan het gebeuren dat ik begin augustus een vreugdekreet slaak omdat er in mijn mailbox een berichtje binnenkomt met als kop 'Not Xmas.' Natuurlijk, we zouden ook gewoon mosselen of asperges kunnen eten, al naar gelang het seizoen. Maar wie zo redeneert, snapt niet hoe leuk absurditeiten zijn en hoe belangrijk tradities. Als wij met z'n veertien bij elkaar komen, hoort daarbij dat we elkaar begroeten met 'Merry Christmas!' Er hoort ook bij dat ik uitsluitend ben belast met het aanvoeren van een selectie exquisite kazen en ik in de keuken niemand voor de voeten mag lopen. Wat wil een mens nog meer? Inmiddels hebben we onze eigen editie van kerstmis al in zowat alle jaargetijden gevierd, behalve in het vroege voorjaar. Dan buiken we nog uit van de echte feestdagen.

Renate Dorrestein (1954) schrijft in iedere *Zin* waar een vrouw zoal tegenaan loopt – tegenwoordig vooral zichzelf.